

jan zlatohlávek

můj pes je

**EROTO-
MAN**

Můj pes je erotoman

Každý muž se od narození po celý život setkává se ženami i se psy. Nejprve se jich (žen i psů) nezřídka trochu bojí, pak je zase moc chce, a když si je pořídí, mohou vznikat situace, které stojí za písemný záznam. Dítě, rodiče a pes. Muž a pes. Muž se psem a žena. Muž a žena se psem. Muž, žena, pes a děti. Muž, pes a milenka. Pes jako náhrada dítěte, pes jako potrava, pes žárlivec, pes klaun, pes nezvedenec, pes usmiřovatel, pes erotoman... Humorně laděná povídková knížka je autobiografickým průřezem autorova setkávání se psy a ženami různých plemen, a to doslova.

Obsah

BENÝSEK TAVÍ METLO
VŮNĚ OD PANÍ HÁTY
TAMARA S VLČÁKEM A KRÁSNÝMA NOHAMA...
PRVNÍ SEX VE ČTVRTÉ TŘÍDĚ: S HELENKOU A RITOU
O ŽELVÁCH, KTERÉ CHODÍ DO ŠKOLY, A O STATEČNÉM
PITBULLKOVI
MLADÝ SVĚT PRO NEWFOUNDLANDA
S REXEM NA ŽELEZNÉ OPONĚ
BESSY, MÁ NEVĚSTA SE ZÁVOJEM
ABY MAMINCE NEBYLO SMUTNO...
VÝMĚNA BESSY ZA KOLO A NEZBEDNÉ PIPINKY
NEVLASTNÍ DÍTĚ S KNÍRKEM OD KNÍRAČE
TOTO JE NÁŠ PEJSEK TOTO
ŠOŠONEK, HOUSENKA, RYBKA, BUBLINKA A KELLY KELIŠOVÁ
MŮJ PES JE EROTOMAN
VENČÍ SE NAPOLEON, PUTIN I SARKOZY
KALUPINKA, MATES, MIKEŠ, MAX A MEĎULA

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

Jan Zlatohlávek

Můj pes je erotoman

Povídky o psech a ženách různých plemen

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Jan Zlatohlávek – heirs c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-098-7 (PDF)

Děkuju všem svým nejbližším, a pejskům zvlášt', za trpělivé postání před objektivem mé děravé paměti.

Mé poděkování za poskytnutí fotografie na obálce patří fotografu Jánmu Hronskému, mo-delce a stylistce Janine Alexander a pejskovi Angelovi.

BENÝSEK TAVÍ METLO

„Nnnňňňooo jóóó!“ konstatovala rozzářeně hlava rodiny. Můj švagr, jindy zamyšlený fyzik, doktor přírodních věd a majitel několika dalších akademických titulů, oděný do svých oblíbených červených vytahanych tepláků, si dal ruce v bok a zahleděl se s mimořádným zalíbením směrem k prázdné sedací soupravě.

„A kdo, Sklepníku, kdo to byl, kdo našeho tááávitele málem připravil o život? A to opakovaně!?“ pronesla naoko vyčítavě moje sestra, učitelka češtiny a hudební výchovy, ale pak svému manželovi položila smířlivě ruku na rameno a nadále již hovořila k té prázdné sedací soupravě:

„Benýšek už mohl bejt v herbáři, vid', Benýýý, byl by to jééédinej héééžky vyliiisovanej a heerbářovanej pejsek na céééličký zéééměkouli, vid', Benýýý!“

„Ahoj strejdo!“

„Čau strejdo!“ pozdravili mě student gymnázia Adam a student prvního ročníku Vysoké školy ekonomické Filip. Když zjistili, jakým směrem se s jejich rodiči díváme, objevil se naráz v obou jejich tvářích výraz dvouletých, mírně retardovaných batolat.

„Benýýýšek tááávííí,“ pronesl s vykulenýma očima starší student, který mi při minulé návštěvě v mém pražském bytě udělal fundovanou přednášku o světových akciových trzích.

„Benýýýšek tááávííí méééétlóóó!“ vykřikl mladší student, lehl si na zem a začal předvádět cosi, co jsem nedokázal k ničemu přirovnat. Hubený mladík se otáčel se kolem své osy a ruce měl ohnuty snad do tvaru jakýchsi lopatek.

„Adamito, jak se nazývá ta bohulibá činnost, co mi tu demonstruješ?“ zeptal jsem se svého synovce zřejmě hloupě, protože po mé otázce jen obrátil oči v sloup, aniž by přestal rotovat kolem své osy.

Také starší synovec zakroutil nevěřicně hlavou, složil se k zemi vedle svého sourozence a začal rovněž rotovat.

„A to je jako co, studenti, pokud to tedy není epileptickéj záchvat?“ zeptal jsem se znovu.

„Strejdo, to seš z Prahy? A nepoznáš Tondu a Adélu?“ ozvalo se za mými zády a pak mi vlepila má roditelka pusu na přivítanou.

Pořád jsem byl na té návštěvě u mých nejbližších příbuzných úplně mimo. Neznal jsem ani žádného Tondu, ani žádnou Adélu. Maminka mne chytila za loket a ukázala směrem k sedací soupravě. „To fakt nevidíš, jak kjááásně tááávííí?“

Nic a nikoho jsem neviděl.

„To je přece takovej náš tááávitel,“ vzala mě maminka za ruku jako před pětáctyřiceti lety a dovedla mě k sedací soupravě. Po cestě jsme museli překročit dva válející se studenty, kteří se navzájem oslovovali Toníčku a Adélko. Ještě jsem v jejich rozhovoru zaslechl jméno Blanka. Ani to mi nic neříkalo.

„Benýýýsek přece tááávííí mééétlóóó!“ upřesnila maminka a ukázala na přehoz sedací soupravy. Všiml jsem si, že v jednom místě, tam, kde přechází sedací část v opěradlo, je pod přehozem jakási boule. A ta boule se občas pohnula. A pak mi do docvaklo. Tonda a Adéla – přezdívky pro razící stroje nové trasy pražského metra! Benýšek staví metro! Tááávitel je stavitel. Blanka – tunel Blanka! Benýšek je tedy stavitel – specialista. Benýšek je tunelář!

Maminku a sestru se švagrem navštěvuju moc rád, i když se do svého rodného kraje dostanu jen několikrát do roka. V jejich domě na zeleném okraji malého podšumavského městečka si připadám jako na dovolené. Sestra se švagrem udělali dobře, když se po tátově smrti rozhodli pro koupi hezkého prostorného domku, do kterého si vzali s sebou i maminku. Na život v menším městě si všichni rychle zvykli. Zdá se mi, že tam ti lidi umějí nějak lépe žít. Že tolik nekvaltují jako my v Praze, a přitom všechno stihnou. A kdo ví, jestli toho nestihnou víc, když mají takovéhle hezké domečky s teráskami a anglickými trávníčky a zahrádkami a bazénky, o které se musí starat. A pejsky taky mají, samozřejmě!

Vlastně jsem věděl, že mají čerstvý přírůstek do rodiny. Mělo to být ale původně jinak. Ten přírůstek měl být lidský. Sestra se Sklepníkem se usnesli, že si ke svým dospívajícím synkům přidělají ještě jedno miminko pro radost. Spolubydlící maminku protestující argumentem, že jí celkem pět vnoučat ke štěstí

už úplně stačí, demokraticky přehlasovali. Dokonce výrazně, neb i synové byli pro miminko. Sklepník se po dlouhých letech bádání a dřiny na poli vývoje bezpečnostních systémů s využitím metody akustické emise konečně a zaslouženě dočkal i významnějšího finančního ocenění své osamělé domácí práce a učinil mamčin kantorský důchod a sestřin kantorský plat, ze kterých všichni dlouho žili, zanedbatelnými. Zvelebili dům, pořídili si nové auto a další dříve nedostupné věci a na prahu dospělosti svých synů začali cestovat a užívat si naplno rodinného života. Miminko se jim ale už nepovedlo. Tak si pořídili miminko psí.

Tak dlouho rokovali o tom, jakému plemenu dají přednost, až sestra na internetu narazila na fotku jakéhosi kříženečka a do té se zamilovala. Ačkoli nikdo včetně majitele toho kříženečka nebyl schopen popsat, z kolika plemen a v jakém poměru je štěňátko poskládáno, získala sestra na svoji stranu hlasy synů a přehlasovali Sklepníka, který chtěl pořádného psa. A netrvalo dlouho a začaly mi e-mailem přicházet fotky jakéhosi psího mrněte s nadšenými komentáři, že Benýsek je naprosto, ale naprosto úžasnej a nejúžasnější. Ben okamžitě rozněžnil a rozšiřlal celou rodinu. I maminka, která se uraženě „psího“ hlasování nezúčastnila (když byla předtím přehlasována ve věci miminka lidského), mi telefonovala, že chodí s Benýskem „apošášu“ (=na procházku), a dokonce mi při té příležitosti vysvětlila, že „apošášu“ není její, ale můj výraz, kterým jsem se kdysi dožadoval dětského venčení.

Že se rozněžní ženy, to jsem tak nějak chápal, ale že se rozněžní a rozšiřlá i pánská osádka dvou juniorů a věčně zadumaného Sklepníka, to mě poněkud zaskočilo. Musím ale přiznat, když mi Benýsek jako hostu věnoval zcela mimořádnou a intenzivní pozornost, že jsem se taky rozněžnil. Nerozšiřlal, ale rozněžnil. Měl jsem ho pořád na klíně. Jen občas si odběhl tavět metlo a zmizel pod přehozem sedací soupravy.

Každý máme nějakou úchytku. Ta Benýskova ale byla poněkud nebezpečná. Jakkoli při vypočítávání, kdo jej kolikrát na té sedací soupravě zasedl, přiznali trestné body všichni, za nejnebezpečnějšího „zasedávače“ byl